

ГЕРМАН МАКСИМОВ

ВЕРОЯТНОСТ = 0

Превод от руски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

„Краб“ не чуваше командата. Той се носеше бързо напред като повдигаше смешно тръбните си крака. Още един скок и се намери върху следващата дюна, пребори се и с нея, оставяйки в пясъка дълбоки следи.

Когато Фунийката се скри зад хълмовете, Морев каза на Костя:

— Достатъчно! Свали напрежението в сектор „СЗ“.

— Тези кибернетици са се престарали — измърмори Костя и щракна превключвателя. — Превърнали са нашия „Краб“ в страхлив заек. Скоро ще започне да се плаши и от мишки.

„Краб“ спря на върха на дюната. Оттук се откриваше типичен марсиански пейзаж, познат добре на двамата от филмите, които първите две експедиции бяха донесли. Само далеч на изток като символ на всепроникващия живот, се извисяваше тънката игла на земния звездолет.

— Това не са марсианци, Федя.

— Кои?

— Али... Фунийката... Ония кълбета там... паниката на „Краб“. Това не са марсианци.

— Аха!

— Следи от цивилизация е открила само експедицията на професор Зубков.

— Е, да! Развалините при Големия Сирт и в района на Лаокооновия възел.

— И е определила възрастта им на петдесет хиляди години — продължи Костя. — Би ли дал толкова и на Фунийката? И защо, според тебе, разузнавачите, които кръстосаха планетата надлъж и нашир и откриха полузасипаните развалини, не са забелязали Фунийката? Нали тя е не по-малка от километър в диаметър? Ние се натъкнахме на нея още при третата обиколка.

— Според теб, защо?

— Защото по-рано тя не е била тук. Направили са я съвсем скоро. И то не марсианци.

— Ясно. Специално за нас са я построили. Кой, мислиш, се е постарал, а?

— Ще използвам езика на твоя любим „Електронен Анализатор“. Поради недостатъчни данни не мога да дам отговор на въпроса.

— Тогава да ги потърсим!

— Кои?

— Данните. Дано те успеят да убедят тебе и твоите колеги — планетолозите, — че вероятността две цивилизации да се срещнат на братската могила на трета цивилизация е равна на нула.

Едва „Крабът“ бе успял да се спусне от дюната, когато зад хълмовете — оттам, където лежеше Фунийката, — се издигна и замята в небето тесен черен лъч. Подобно на нишка той разсече на две потъващото зад хоризонта слънце и се понесе към бездънните глъбини на Пространството. Появиха се и кълбетата: призрачни, изваяни сякаш от течен огън. Най-напред бавно, а след това все по-бързо и по-бързо те се търкулнаха по лъча и изчезнаха, сякаш се разтвориха в небето. Едно, две, три...

— Локатор!

Костя завъртя ръчката за насочване на антената. Ето ги! В горния ляв ъгъл на екрана заблестяха три едва забележими петънца. Всяка секунда те ставаха все по-малки, все по-слаби. Трепна, преди да изчезне, и лъчът. След минута екранът беше празен.

— Включи „СЗ“ и магнитната защита! Не случайно „Краб“ бягаше от тази проклета дупка.

... Фунийката изглеждаше точно така, както я бяха видели преди час и половина. Гладки, покрити сякаш със зеленикав лак плочи се спускаха надолу — натам, където се биеха неясни, сиви сенки. От центъра на Фунийката, подобно на мачта на потънал кораб, се издигаше подпора, изплетена от някакъв сребрист материал. Ручейчета от червеникав пясък се стичаха бавно по улеите, отделящи плочите една от друга. Не се виждаха никакви кълбета.

— Ще слеза аз — каза Морев. — С правото на старши. Извади под седалката ракетния пояс!

Като се стараеше да не среща погледа на Костя, Морев излезе на подвижната площадка пред кабината. Неговата дълга, тясна сянка падна върху плочите, покриващи стените на „дупката“, и се пречупи наполовина. Пристегнал ракетния пояс, Морев видя с края на окото си, че сянката изведнъж се раздвои: едната половина остана да лежи, а другата стана и тръгна към „Краб“. Преди да успее да съобрази каквото и да било, той видя, че към апарата, по самия ръб на Фунийката вървеше... човек със скафандър и голям рогат шлем. На

три метра от „Краб“ човекът спря и като вдигна двете си ръце, започна да ги размахва над главата си.

Морев скочи на пясъка и тръгна да го посрещне.

* * *

Чеа беше обречена. Чеа умираше пред очите на своите шест милиарда деца. От полюс до полюс над планетата бушуваше синият огън на смъртта. И тогава Великият съвет взе решение.

Морев поправи спусналия се на челото му обръч на транспреводача. Мисълта на Ул „зазвуча“ по-силно. Но чувството за нереалност не изчезна. Струваше му се, че ако се изкашля, ще подплаши напрегнатата тишина и всичко ще изчезне: и Ул, който, без да отваря уста, разказваше за гибелта на своята планета, и Костя, и този грамаден подземен купол със странно проблясващи сводове. Морев хвърли поглед към седящия до него Костя.

Костя го нямаше. Или по-право той беше там, беше седнал, беше се облегнал на креслото, прихванал с ръце поставения върху коленете шлем. Но това беше само обвивка. Костя се бе върнал петдесет хиляди години назад, беше се изгубил във времето. Той гледаше горящото небе на Чеа и душата му се свиваше от тревожното чувство на неизбежност.

... И тогава Великият съвет взе решение. То бе кратко и окончателно като всяко решение на Съвета. Само три точки! Първата — да се слезе под земята.

Марсианинът Костя мислено строеше подземен град. Милиони хора, хиляди „умни“ машини се впиваха в недрата на Чеа, пробиваха тунели, градяха жилищни помещения, складове. Над планетата владееше само една дума: по-бързо! Цивилизацията се бореше на живот и смърт, вглеждайки се ежеминутно в пламналото от аниhilацията небе...

Ул продължи:

— Втората точка гласеше: „Ако облакът от антигаз, който пресича орбитата на Чеа, унищожил напълно атмосферата и животът стане невъзможен, да се изпрати елитен отряд на Синята планета. Останалото население да се подложи на трансформация.“

„На Синята планета?“

Костя не попита, той само си помисли. Но Ул отговори веднага:

— Да. Тя не е далеч. Три хиляди анга. Ще ви я покажа на звездната карта.

Втората точка от решението на Съвета бе приведена в изпълнение по-рано, отколкото се предполагаше. Чеа се задъхваше. Запасите от кислород не стигаха, а атаката на антигаза продължаваше. Той пристигаше на вълни. И всяка вълна „гълташе“ част от атмосферата. Подобно на милиарди малки бомби атомите на антигаза избухваха в атмосферата и я изгаряха. И когато накрая облакът премина, Чеа беше безжизнена пустиня. Животът, скрит под земята, стоеше пред прага на агония.

Притежавахме само триста големи звездолета. Всичко, което бяхме успели да построим. Те можеха да вземат почти сто хиляди човека. Но нали отрядът се нуждаеше от машини, роботи, инструменти! И Съветът намали бройката до двадесет хиляди. Те бяха учени, инженери, лекари — двадесет хиляди, поели върху плещите си съдбата на милиардите.

Корабите отлитаха в продължение на десет дни. Аз заминах с дванадесетия в групата на енергетиците...

— А тия, които останаха тук... — Морев не можеше да избере подходящи думи — те... всичките ли загинаха?

Ул погледна учудено Морев.

— Вие питате за останалите? Те са тук. — Той направи неопределен жест. — Ще ви ги покажа.

Коридорите изглеждаха безкрайни. Те ту се сливаха, като образуваха гигантски площи, ту се разклоняваха и се разбъгваха в различни посоки. На един площад-зала Ул спря и показа към стената:

— Тук!

Той прекара ръка по стената. Тя започна да свети със студена луминесцентна светлина, стана почти прозрачна и накрая изчезна съвсем. Показа се грамадно помещение, облицовано с тъмен метал. Покрай стените и в средата се издигаха многоетажни стилажи, пълни до върха със сребристи кутийки.

— Ето — каза Ул, — тук са половин милиард. Ще ги изпратим утре. Първата партия ще пристигне на Синята планета след седем обиколки на Чеа.

— Прах! — каза тихо Костя — Цивилизация, която се е превърнала на прах!

— Не, не е прах! — възрази Ул. — Ние сведохме трансформацията до възможност да получим кристална структура. Така е по-сигурно. По-сигурно и по-лесно можем да възстановим от това състояние човек.

„Останалото население да се трансформира!“ — тъй гласеше втората точка от решението на Съвета. При създаденото положение това беше единственият изход.

— Така значи — сърцето на Морев биеше като лудо, — те са живи? И кълбетата, които излизат от Фунийката са ваши?

— Да — предаде обръчът-преводач мисления отговор на Ул. — След девет години елитният отряд подготви Синята планета да приеме чеанците. Всичките шест милиарда. Ние сме тук, за да изпълним третата точка от решението: „Да се проведе пълна евакуация“. Кълбетата са новият енергетичен метод за преодоляване на Пространството. Той беше разработен от нашите учени на Синята планета.

— Но как ще се справите сам с тази огромна работа? — попита Костя.

— Ние сме десет души. Моите другари работят в другите хранилища. Утре ще дойдем при вас, за да ни разкажете за живота на Земята.

Ул вдигна двете си ръце над главата.

„Краб“ се заклати бавно и пое на изток.

— Не ми е ясно само едно — сякаш на себе си каза Морев. — Петдесет хиляди години, а Ул е на не повече от петдесет. Излиза, че Синята планета е тъй далеч и те се движат с такава огромна скорост, че ефектът на времето е толкова голям!...

— Трябваше да ги попитаме какъв е корабът им — намеси се Костя.

— Те нямат кораб.

— Как така нямат?

— Върнали са се по същия начин, по който изпращат кристалите. С кълбо.

Бяха на около два километра от ракетата, когато в слушалките им се разнесе гласът на Раев:

— Морев, Славин, защo не отговаряте? Връщайте се веднага на кораба. Получихме радиограма от „Мечта–5“. Пристига утре. Чувате ли ме?

— Чуваме — каза Морев. — Не се вълнувай!

— Къде бяхте изчезнали?

— Ходихме на гости при марсианците.

— Стига глупави шеги! Вероятността да съществуват марсианци...

— Знаем — обади се весело Костя, — е равна на нула.

— Точно така!

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 32/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.